

KARISSA'S VLUCHT

Karissa Ravenhorst was negen jaar oud toen ze voor het eerst toverde. Ze zat op de grond voor de spiegel in haar kleine slaapkamer, met een elastiekje tussen haar lippen geklemd en haar armen boven haar hoofd om haar haar in te vlechten. In opperste concentratie legde ze steeds de ene lok onder de andere, om er vervolgens een nieuw plukje haar bij te pakken. Toen ze onderaan de vlecht kwam, en met kramp in haar armen het elastiekje om het haar draaide, slaakte ze een zucht en bekeek het resultaat.

Aan de voorkant zag het er goed uit. Twee losse plukken omlijstten haar hartvormige gezicht, en de rest was netjes naar achteren gebonden. Als ze haar handspiegel schuin voor de grote spiegel hield, kon ze de achterkant van haar hoofd zien. Haar gezicht vertrok. De vlecht was scheef en zat vol bobbel.

Gefrustreerd gooide Karissa de handspiegel op haar bed en liet zichzelf in elkaar zakken, met haar hoofd in haar handen. Hoeveel pogingen ze ook deed om haar haar in model te brengen – het lukte nooit. Het bleef slap en saai langs haar hoofd hangen. En dan had ze het nog niet eens over de kleur. Die kleur! Het was niet rood, het was niet blond... het was er ergens tussenin. Net helemaal niets dus. Op sommige dagen leek het net oranje, en de jongens in haar klas noemden haar het hele jaar al 'mandarijntje'. Ze was er nog steeds niet over uit of dat liefkozend of pesterig bedoeld was.

Haar moeder had dat probleem nooit gehad. Zij was geboren met dikke, vuurrode lokken, die vroeger als de haren van een zeemeermin tot aan haar middel hadden gegolfd. Karissa snapte nog steeds niet waarom ze het ooit had afgeknipt, want ze was altijd jaloers geweest op die mooie haren. Ze had het één keer durven vragen, maar haar moeder wilde er niet over praten.

Karissa haalde diep adem en ging weer rechtop voor de spiegel zitten. Langzaam trok ze het elastiekje uit haar haar en schudde ze haar lokken los. Met haar handen verstrengeld in haar haar, greep ze de lokken vast en kneep ze haar ogen dicht. Ze wist niet waarom ze dat deed, maar ze voelde een onverklaarbare drang om de haren stevig in haar vuisten vast te houden.

Vanuit het niets voelde ze een hitte door haar lichaam jagen, dat begon in haar buik en zich uitspreidde naar haar armen, haar handen. Verschrikt keek ze op.

In de spiegel zag ze zichzelf zitten; een mager en bleek meisje, met sproeten op haar neus en wangen, en haar handen vastgegrepen in haar haar. Maar er gebeurde iets vreemds. Het leek net alsof haar handen gloeiden van de hitte die ze voelde.

Ze liet abrupt haar haar los en keek naar haar handen. Die zagen er hetzelfde uit als altijd; klein en bleek, met restjes zwarte nagellak op de afgebeten nagels.

Toen ze weer in de spiegel keek, liet ze een gil ontsnappen en viel ze achterover op haar ellebogen.

De punten van haar rossige lokken gloeiden donkerrood op in de schemering van de kamer. De kleur trok geleidelijk naar boven, alsof haar haren langzaam in een rode verf werden gedoopt.

Karissa sloeg haar handen voor haar mond en staarde met wijdopen ogen naar haar eigen spiegelbeeld. Langzaam veranderde de gehele lengte van haar haar in een diepe, wijnrode kleur, nog feller dan dat van haar moeder.

Toen het rood voorbij haar oren trok, kleurden ook haar wenkbrauwen mee. Ontzet raakte Karissa ze aan. 'Nee...' fluisterde ze. 'Stop... Stop!'

Maar de kleur ging door, totdat uiteindelijk het topje van haar hoofd felrood was.

Sidderend bleef het meisje voor de spiegel zitten. Haar hele bos haar, van haar kruin tot over haar schouders, was een vurig, sprankelend rood geworden, en er zat een lichte slag in.

Ze wist niet meer hoe ze moest ademen. Het liefst zou ze direct naar haar moeder rennen, maar die was in het restaurant en daar kon ze niet zo gezien worden. Ze kon helemaal niets doen.

Urenlang bleef ze in haar eentje voor de spiegel zitten. Soms kneep ze haar ogen dicht en prevelde 'keer het terug, keer het terug,' maar elke keer als ze opkeek zag ze nog steeds rood.

Die avond laat kwam Hester thuis en vond haar dochter in slaap op de vloer van haar kamer. Haar rode haar lag als een waaier om haar heen. Hester raakte het voorzichtig aan en zuchtte onhoorbaar. Ze had altijd al geweten dat het ooit zou gebeuren, maar ergens had ze nog de ijdele hoop gehad dat dit lot haar dochter bespaard zou blijven.

Ze dacht terug aan haar eigen Test, waar ze maar op het nippertje uit ontsnapt was. Toen haar klasgenoot haar hand op haar hoofd had gelegd en haar mee had

gesleurd in een zandstorm, had ze niet tegengestribbeld. Ze had zichzelf op de grond geworpen en was bijna gestikt in de golvende lagen zand van de woestijn.

Ze huiverde bij de gedachte dat Karissa wel een Heksenteke in haar nek zou moeten dragen. Voorzichtig schoof ze haar armen onder Karissa's schouders en knieën, en tilde ze haar op om in bed te leggen.

Het meisje gluurde tussen haar wimpers door, maar Hester fluisterde: 'Shh... Het komt wel goed.'

De volgende ochtend stond Hester al in haar slaapkamer toen Karissa wakker werd. Ze roerde in een bakje met vloeistof. De scherpe geur prikte in haar neusgaten.

Karissa wierp een blik omlaag, naar de haren die over haar schouders gedrapeerd lagen, en kreunde. Nog steeds rood.

'Ze zullen denken dat je het geverfd hebt,' zei haar moeder. 'Maar we moeten iets aan je wenkbrauwen doen. Ik kan ze niet met magie herstellen, maar...' ze liet het goedje in haar bakje zien, 'zo moet het ook lukken.'

'Wacht,' zei het meisje langzaam. 'Dus ik ben een heks? Maar... en jij dan? Hoe...?' Hester liet het bakje zakken en sloeg haar ogen neer. 'Ik moet je iets vertellen.'

Drie jaar later kroop een verwilderde en drijfmatte Karissa door een gat in een berg naar buiten, met een triomfantelijke grijns op haar gezicht en een gouden glinstering op haar arm.

Hier had ze al die jaren voor geoefend. Ze was gefascineerd geweest door die machtige Kalyna en alles wat ze gedaan had. Ze had alle boeken over haar gelezen, en stiekem geoefend op haar kamer. Nu ze de grot van Kalyna overleefd had, had ze alle krachten waar ze ooit van gedroomd had.

Ze krabbelde overeind en keek om zich heen. Het bos was helemaal stil. Het was lente en de bomen zaten vol met witte en roze bloesem waar de zon in warme stralen doorheen scheen.

Ineens begon ze het pad af te rennen. Ze slaakte een gil van opwinding, terwijl haar voeten over de grond roffelden, harder en harder totdat ze opsteeg. Het voelde alsof ze uit elkaar zou knallen van trots en geluk.

De wind tilde haar op, en ze draaide rond en rond in de lucht, lachend en gillend. Ze steeg boven de boomtoppen uit en zag de lange weg die ze had afgelegd door Maanwijk.

Ze proestte het uit toen ze bedacht dat ze simpelweg terug zou kunnen vliegen naar Westerhout. Ze stootte een vuist naar voren als een superheld, en schoot recht omhoog, de lucht in.

Het zou slimmer zijn om zich in de wolken te verstoppen, dacht ze, maar het was een zeldzame zonnige dag in Solvenia en de lucht was strakblauw.

Zodra ze boven Maanwijk vloog, begon ze zich wel zorgen te maken. Onder haar liepen mensen kriskras over straat, op het plein en in de speeltuin. Er hoefde er maar één op te kijken en het was voorbij.

Het vliegen kostte haar meer energie dan ze had gedacht. Met het Harnas van Kalyna op haar arm, dacht ze dat alles haar gemakkelijk af zou gaan, maar na een kwartier vliegen voelde ze haar energie afnemen. De magie die wild door haar lichaam stroomde, zwakte af en ze moest haar opperste concentratie erbij houden om in de lucht te blijven.

Karissa was bijna bij Westerhout toen ze commotie onder zich hoorde ontstaan. Ze wierp een blik op de straat onder haar, waar iemand tot haar schrik omhoog wees, en iets onverstaanbaars schreeuwde. Twee mensen begonnen in haar richting mee te rennen.

Ze probeerde te versnellen, maar dat lukte niet. Ze was moe, en haar armen en benen waren loodzwaar in de lucht. Ze maakte een bocht, dwars over een huizenblok heen. De mannen onder haar renden ieder een andere kant op, om het blok heen. Eén van hen bracht een telefoon naar zijn oor. Shit.

Ergens midden in Westerhout, een paar straten bij haar huis vandaan, landde ze in een smal steegje. Haar benen trilden toen ze weer op vaste grond stond, en ze moest zich vasthouden aan de muur om te blijven staan. Ze veegde het zweet van haar voorhoofd.

Het zou opvallen als ze nu begon te rennen, dus liep ze zo kalm en gelijkmatig mogelijk het steegje uit, de wijk in. Het duurde een hele tijd voordat ze haar adem weer onder controle had. Met haar hart in haar keel vond ze haar eigen straat en glipte door de achterdeur het huis in. Daar liet ze zichzelf op de bank vallen.

Paniek steeg op vanuit haar buik en ze sprong gelijk weer op. Ze trok de gordijnen dicht en begon rusteloos door de kamer te ijsberen. Ze negeerde de kramp in haar kuit.

Dit was niet de eerste keer dat ze betrappt was op magie. Hoewel ze pas twaalf was, en de Test nog ver weg was, had zij allang het Heksenteke in haar nek. Een paar jaar geleden, toen ze net wist dat ze een heks was, had ze per ongeluk een meisje uit de klas de mond gesnoerd toen ze een gemene opmerking had gemaakt. Ze had het muisbruine haar van het meisje langer laten groeien en zich om haar hoofd laten wikkelen, totdat die alleen nog maar gedempte gillen kon laten horen. Karissa had er een nacht voor gezeten in het Maleficentrum, en was uiteindelijk dankzij een kinderrechter vrijgelaten.

Haar signalement, met haar opvallende rode haar en donkerbruine wenkbrauwen, was maar al te bekend bij de politie. Als ze zich nu buiten zou vertonen, zou ze direct opgepakt worden en de komende tien jaar vastzitten.

Karissa liet een gepijnigd geluid uit haar keel ontsnappen. De gedachte aan haar moeder flitste door haar hoofd. Natuurlijk, die zou haar helpen. Die zou wel een oplossing hebben.

Maar hoe langer ze erover nadacht, hoe zekerder ze ervan werd dat er geen oplossing was. Het enige wat ze kon doen was zich verstoppen, onderduiken. Maar ze zag zichzelf al zitten, in de smerige kelder van Hesters Hapjes, tussen de administratie en de voorraadkasten. Dat was geen optie.

Plotseling ging er een lichtje aan in haar hoofd. Het was gevaarlijk, en misschien wel het domste idee dat ze ooit bedacht had, maar het liet haar niet meer los.

Met een star gezicht, als een robot, begon ze haar tas in te pakken. Haar geliefde groene sjaal liet ze thuis, die had ze niet nodig. Alles wat ze meenam was een set schone kleren, genoeg eten voor onderweg, en haar setje stenen die ze ooit bij een geheim toverwinkeltje had gekocht.

Ze haalde een vel papier uit de kast. Haar pen bleef trillend boven het lege vel hangen. Ze kon niet de waarheid opschrijven. Haar moeder zou nooit geloven dat ze in levende lijve in Meerland zou aankomen, en ze zou proberen haar tegen te houden. En daarnaast kon ze het risico niet nemen dat een Handhaver dit briefje zou vinden en haar zou opsporen. Ze moest liegen.

Lieve mam,

Het spijt me. Ik moet weg – ik word gezocht. Ik heb gehoord dat er een Heksenkring is in Domus, misschien kan ik me daarbij aansluiten. Ik ga daar proberen een beter leven op te bouwen.

Ik weet dat ik niet de dochter ben geweest die jij graag had gewild. Ik ben geen braaf meisje, dat altijd netjes naar school gaat. Ik ben een krachtige heks, net als mijn overgrootmoeder. Sorry. Maar misschien zul je me daarom minder missen. Wie weet tot ooit.

Karissa